

Phillip E. Johnson

Naturalisme, Realisme i Déu en els Orígens

Durant els anys que seguiren a la publicació original de *Proceso a Darwin* l'any 1991, he estat dedicat a intenses discussions sobre evolució i creació a *campuses* universitaris, en esglésies i als mitjans de comunicació, i especialment a Internet. Naturalment, totes aquestes discussions i debats m'han ajudat a refinar la meua pròpia posició i a presentar de manera més precisa els temes sota debat. Una cosa que em va sorprendre al principi, fins que em vaig acostumar, és que molts professors cristians, tant a institucions religioses com a universitats seculares, eren fermes defensors de l'ortodòxia evolucionista que jo estava atacant com fruit del naturalisme metafísic.

Jo podia comprendre fàcilment perquè els ateu i agnòstics defensaven l'evolucionisme naturalista, perquè l'existència d'un mecanisme material no intel·ligent de creació biològica (verificat per una indiscutible «ciència») dona un suport essencial per la seva visió preferida del món. Però, per què tants acadèmics cristians es mostaven tan desganats d'animar a ningú a reptar les pretensions científiques dels naturalistes metafísics que dominen la ciència evolucionista? Per què m'advertien constantment de que suggerir la possibilitat d'una acció divina a la història de la vida era merament invocar un fútil «Déu dels buits»?

Aquests professors cristians insistien en que la seva creença en la «evolució» estava fonamentada en l'evidència. Jo els responia que s'estaven enganyant ells mateixos i que acceptaven l'actual ortodòxia científica solament perquè estaven contemplant l'evidència a través d'unes ulleres naturalístiques. És comprensible que se'n ressentissin, i això portava a molt debat. De vegades el debat esdevenia desagradable, però en la meua opinió això passava perquè els temes debatuts eren fonamentals i tothom s'hi jugava molt en el resultat, però no es devia a que les parts debatent el tema realment sentissin cap animadversió personal.

Un dels temes centrals era una diferència formulada entre el naturalisme «metafísic» i el «metodològic». Es donava un acord general de que el teisme cristià i el naturalisme *metafísic* són contradictoris, però alguns dels professors cristians argumentaven que el naturalisme *metodològic* a la ciència és apropiat fins i tot per teistes metafísics.

El motiu de l'assaig que segueix fou una observació feta per un professor d'una escola superior cristiana que havia argumentat que el meu «prejudici creacionista» estava afectant la meua valoració de l'evidència científica en favor de l'evolució. Presento aquest assaig aquí com un punt d'inici per posterior discussió entre els acadèmics professionals en particular.

Memoràndum sobre Evolució i Naturalisme

William Hasker està a punt de publicar una segona ressenya de *Proceso a Darwin* en un proper número especial sobre evolució en

Christian Scholar's Review [La Revista de l'Acadèmic Cristià] (1995). Allà, Hasker, que recolza el naturalisme metodològic en la ciència i que és crític del meu llibre en molts respectes, aplaudeix els meus esforços per forçar el establiment científic a que clarifiqui la seva posició sobre el naturalisme i el teisme. Diu ell:

Tant si l'evolucionisme darwinista és o no és incompatible amb un teisme significatiu en general i amb el cristianisme ortodox en particular, està més enllà de tota discussió que molts evolucionistes capdavanters mantenen que sí que ho és, i això, contemplat sota la llum de la seva defensa del darwinisme com «una veritat científica establerta», equival a desacreditar el cristianisme com a científicament insostenible. Certament, i tal com observa Johnson, «hi ha necessitat d'una certa clarificació, i també d'una certa discussió sobre si és apropiat mobilitzar l'educació científica en la tasca de vendre una visió del món.»

Aprecio el suport de Hasker, però voldria afegir que dir que «molts» evolucionistes capdavanters proposen o donen per suposat el naturalisme metafísic és suavitzar les coses. La llista dels qui fomenten el naturalisme científic inclou veus tan prominents de la ciència oficial com Hawking, Weinberg, Davies, Crick, Sagan, Dawkins, Johanson, Richard Leakey, Suzuki, Gould i Futuyma, així com també una quantitat innumerable d'altres que fomenten la filosofia naturalista en nom de la ciència a la televisió, en llibres de text i a les escoles. Pel que fa al públic, aquestes persones parlen totes en nom de la CIÈNCIA. Els naturalistes més agressius, com Dawkins i Sagan, han rebut premis cimers pels seus serveis a l'educació pública de part, respectivament, de la Royal Society britànica i de la National Academy of Science dels Estats Units. Allò que ells diuen té, al menys aparentment, el recolzament de les organitzacions científiques més prestigioses.

Per què les veus capdavanteres de la ciència oficial ensenyen que la ciència i el naturalisme són coses inseparables? La raó és que donen per suposat que el mètode científic es caracteritza intrínsecament per un naturalisme metodològic integral (a partir d'ara NM), i que el NM limita de manera estricta les alternatives que es poden prendre seriosament. El NM és de lluny la posició dominant en la ciència contemporània, recolzat quasi sense excepció pels materialistes ateu, pels naturalistes agnòstics i pels evolucionistes teistes. El NM en ciència és sols superficialment conciliable amb el teisme en religió. Quan el NM és comprès a fons, el teisme esdevé intel·lectualment insostenible.

Part 1: Filosofia

En primer lloc, segueix una definició del NM, seguida d'una definició en contrast de la meua pròpia posició, que denomino «realisme teista» (RT). Després dono algunes il·lustracions i un comentari.

1. Un naturalista metodològic defineix la ciència com la recerca de les millors teories naturalistes. Una teoria no seria naturalista si deixés alguna cosa (com la existència de la informació genètica o de la consciència) per a que fos explicada per una causa sobrenatural. Per això, se suposa que tots els esdeveniments en la evolució (abans de l'evolució de la intel·ligència) han d'ésser atribuïts a causes no intel·ligents. No es tracta de *si* la vida (la informació genètica) va sorgir per alguna combinació d'atzar i lleis químiques, per donar un exemple, sinó senzillament de *com* ho va fer.

Els naturalistes metodològics concedeixen que alguns problemes no estan resolts encara, però estan confiats en que la ciència els resoldrà proposant mecanismes naturals, ja que la ciència ha tingut tants èxits en el passat. Introduir Déu o un disseny intel·ligent en l'escenari és abandonar la ciència i tornar-se cap a la religió (miracles) i invocar un «Déu dels forats». El Creador pertany a l'àmbit de la religió, no de la investigació científica. Alguns naturalistes metodològics són teistes. El seu teisme afecta com interpreten els resultats globals de la ciència (tot el que s'ha esdevingut estava sota el control de Déu), però no té cap efecte sobre com raonen per arribar a conclusions científiques.

2. Un realista teista dona per suposat que l'univers i totes les seves criatures van venir a l'existència per a un propòsit per part de Déu. Els realistes teistes esperen que aquest «fet» de la creació tingui conseqüències empíriques, observables, que seran diferents de les conseqüències que s'observarien si l'univers fos producte de causes no racionals (com l'«atzar i necessitat» de Jacques Monod). Per quant Déu és racional i va crear les nostres ments a la seva imatge, esperaríem que l'univers fos en conjunt ordenat, i per tant el triomf de la ciència al determinar molts processos i mecanismes és totalment coherent amb el RT. Déu té sempre l'opció d'obrar mitjançant mecanismes secundaris regulars, i amb freqüència els observem, aquests mecanismes. D'altra banda, moltes qüestions importants, incloent l'origen de la informació genètica i de la consciència humana, poden no ésser explicables en termes de causes no intel·ligents, de la mateixa manera que un ordinador o un llibre no es poden explicar d'aquesta manera.

Una ciència naturalista que doni per suposat que pot explicar-ho tot és probable que ofereixi explicacions que no són veritat. Es pot imaginar una atmosfera reductora inexistente i una sopa prebiòtica igualment inexistente, per exemple, i un inexistente procés de producció de complexitat per mitjà de mutacions al atzar i selecció natural. Pot donar per suposat falsament que la ment pot ésser compresa totalment com producte de mecanismes materials produïts per una evolució naturalista.

3. Aquí tenim unes il·lustracions concretes de la diferència entre el NM i el RT. En primer lloc, Richard Dawkins comença el seu llibre *The Blind Watchmaker* [El Relloger Cec] amb aquesta declaració: «La biologia es l'estudi de coses complicades que donen l'aparença d'haver estat dissenyades amb un propòsit.» Un realista teista no troba sorprenent l'aparença de disseny, perquè els éssers vivents són realment el producte d'un dissenyador. Això *no* vol dir necessàriament que els organismes van ésser creats per un *fiat* instantani en oposició a un desenvolupament gradual (encara que podria haver estat així), i de manera emfàtica *sí* que contempla el fet de que els organismes utilitzen mecanismes regulars susceptibles d'un estudi científic, igual que altres productes de la intel·ligència ho són, com els avions o els ordinadors. Dawkins, igual que altres naturalistes metodològics, dona per suposat que l'aparença de disseny és en realitat producte de causes no intel·ligents. El RT insisteix en que es demostrï aquesta pretensió, en lloc d'ésser acceptada com un supòsit. El NM respon que aquesta exigència no és justa, perquè el procés necessita massa temps per ésser duplicat en el temps geològic, perquè el registre fòssil és defectiu, etc.

Una segona il·lustració: Un destacat professor cristià de ciència,

que informa sobre un debat entre alguns evolucionistes químics i alguns científics que atribuïen la vida a un disseny intel·ligent, va observar que encara que ell és teista, se sentia molt més proper als evolucionistes químics, perquè al menys ells no «deixaven de banda el problema». El RT considera que el reconeixement de la irreductibilitat de la intel·ligència genètica pot ésser reconèixer la realitat; el NM ho considera com «abandonar». Els naturalistes metodològics no mostren una desgana comparable a «abandonar» la investigació sobre la lectura de la ment o la recerca del monstre del Llac Ness. La diferència aquí és que un origen naturalista de la vida és una cosa indispensable per a una visió naturalista del món, i per això cap quantitat de desànim experimental destrueix la fe de que algun dia es pugui trobar una teoria naturalista vàlida.

4. Algú podrà preguntar-se si hi ha alguna posició de compromís entre el NM i el RT. Jo ho dubto, perquè l'experiència em porta a predir que qualsevol posició de compromís resultarà ésser NM sempre que es plantegin les qüestions. Per exemple, alguns naturalistes metodològics expressen una bona disposició en abstracte a considerar un origen sobrenatural de la vida o la existència d'una informació genètica irreductible només en algun temps futur indefinit, després que s'hagin exhaurit totes les possibilitats naturalístiques. Altres expressen la qüestió en un vocabulari que ja de entrada decideix la qüestió. Per citar un exemple recent, un biòleg evolucionista que va debatre recentment amb mi va negar una i altra vegada que la seva posició estès fonamentada en una consagració apriorística al naturalisme, però va caracteritzar amb la mateixa insistència que qualsevol alternativa a l'evolució naturalista equivalia a creure en «que la terra es plana».

L'abandó del NM exigeix donar una consideració veritablement seriosa a altres possibilitats, no merament mirar-se-les de passada. Tampoc es poden acceptar d'entrada moltes protestes explícites de que no es manté un NM. Sovint em trobo amb teistes que pensen de manera perfecta com NM, però als qui els disgusta el terme. La utilització estàndar que fan els evolucionistes teistes de la frase «el Déu dels forats» per desanimar la consideració de posicions no naturalistes, per exemple, prové directament de llur NM implícit.

5. Un *naturalista teista* es un teista que pensa que el NM es la perspectiva correcta de l'empresa científica i, per això mateix, per comprendre (per exemple) com els éssers vius van arribar a existir. Alguns es ressenten d'aquest ús que faig d'aquest terme, però és descriptiu d'una manera molt precisa, i aquesta posició està molt estesa. El ressentiment és degut a que aquest terme dirigeix l'atenció crítica a un problema seriós que molts preferirien passar en silenci.

El problema, expressat de manera molt breu, és aquest: si la utilització del NM és la única manera d'arribar a conclusions sobre la història de l'univers, i si l'intent d'explicar d'una manera naturalista la història de l'univers ha anat d'èxit en èxit, i si fins i tot hi ha teistes que concedeixen que intentar fer ciència sobre la base de premisses teistes porta sempre a carrerons sense sortida o a l'error (la mala situació del «Déu dels buits»), llavors l'explicació probable d'aquest estat dels afers seria que el naturalisme és veritable i el teisme es fals.

Les persones prou motivades per a fer-ho poden sempre trobar maneres per a resistir la fàcil derivació des del NM a l'ateisme, a l'agnosticisme o al deisme. Per exemple, potser Déu controla de manera activa i directa el procés evolutiu, però (per alguna raó inescrutable) ho fa d'una manera empíricament imperceptible. Ningú no pot refutar aquesta possibilitat, però tampoc no hi ha gaire persones que ho considerin intel·lectualment gaire convincent. El fet de que semblen recolzar-se sobre la «fe» —en el sentit de una creença sense evidència— és la raó per la que els teistes són una minoria marginalitzada en el món acadèmic i de que estiguin sempre a la defensiva. Generalment, protegeixen la seva reputació d'un bon criteri restringint el seu teisme a la vida privada i assumint, per

propòsits professionals, una posició que no es pot distingir del naturalisme.

De passada, cal dir que el NM està estès fins i tot entre persones conservadores en teologia. Dins els seus cors, molts fonamentalistes són naturalistes metodològics que sols volen conciliar les Escripures (la cronologia del Gènesi i/o el Diluvi de Noè) amb una ciència que d'altra banda és tan naturalista en la seva metodologia com sigui possible. Això mateix pot dir-se d'altres cristians no deistes que permeten un nombre molt petit d'intervencions sobrenaturals (la resurrecció, la implantació de la imatge de Déu en un homínid), però que intenten en les demés coses mantenir-se en el NM. Si el NM és en general tan vàlid, per què cal fer excepcions arbitràries? Els compromisos puntuals entre el sobrenaturalisme en la religió i el naturalisme en la ciència poden donar satisfacció a persones individuals, però tenen poc pes en el món intel·lectual perquè se'ls reconeix com una acomodació forçada entre línies de pensament en conflicte.*

Part 2: Alternatives científiques

Així és com enfoquen el NM i el RT quatre postures científiques diferents.

Posició A: La teoria neodarwinista ortodoxa —aquella que diu que la microevolució s'extrapola a la macroevolució— és una explicació satisfactòria de la història de la vida des del primer organisme vivent fins al sorgiment dels humans. Hi ha alguns problemes no resolts i molts detalls que omplir, però la teoria com a tal està en bona forma i no necessita alteracions ni addicions importants. Aquesta és la posició de persones com Dawkins, Futuyma, Simpson, J. Huxley i de l'autor de *The Beak of the Finch* [El bec del pinsà]. S'ensenya com «coneixement científic» o fins i tot com un «fet» a les escoles, museus i altres institucions.

Posició B: la teoria neodarwinista ortodoxa és satisfactòria només al nivell «micro» i no explica l'aparició de nous plans corporals ni altres innovacions evolutives principals. Es necessita d'alguna cosa realment nova, potser un mecanisme macromutacional o fins i tot alguna nova llei física, per produir una teoria macroevolucionista satisfactòria. Sens dubta, la ciència trobarà algun dia aquest mecanisme, però encara no l'ha trobat. Aquesta és bàsicament la posició de Goldschmidt, Grassé, Schindewolf, Gould (de vegades) i Stuart Kauffmann (de vegades). La raó de que sigui

difícil estar-ne segur de quina posició és la que mantenen alguns naturalistes metodològics serà explicada més endavant.

Posició C: Els organismes contenen una informació irreductible, el que significa informació que no pot ésser explicada en termes de lleis físiques i/o atzar. Per tant, la teoria neodarwinista és inadequada (excepte al nivell micro), i això d'una manera que probablement no té solució. Aquesta és la posició de Wilder-Smith, del llibre a punt de sortir de Michael Behe, i d'aquells que afavoreixen el «designi intel·ligent». També està recolzada, aquesta posició, en escrits d'anti-reduccionistes com Polanyi i Yockey (que ni consideren ni acullen bé les implicacions teistes).

Posició D: La descendència comuna, tot i que com a hipòtesi és inicialment atractiva, no és la veritable explicació de la sistemàtica de la classificació (al menys als nivells taxonòmics més alts). Els suposats avantpassats comuns dels filums, per exemple, mai no van existir. L'evidència procedent de la biologia del desenvolupament, que se suposa com un dels principals suports de la tesi de la descendència comuna, en realitat n'és contrària. Això no és observat en la ciència oficial perquè la descendència comuna és axiomàtica i per tant no és mai posada en dubte. Si es tracta la descendència comuna com una hipòtesi i no com una deducció indefugible de l'existència dels grups naturals, hi ha abundants raons per dubtar que la hipòtesi sigui veritable. Paul Nelson i Jonathan Wells estan desenvolupant materials sobre aquesta qüestió. Les seves recerques mereixen ésser finançades, però, és clar, és difícil aconseguir que la gent compregui per què cal investigar una hipòtesi que ha esdevingut axiomàtica.

El propòsit d'aquest assaig no és considerar els mèrits últims d'aquestes posicions, sinó el d'observar com un naturalista metodològic i un realista teista tendeixen a enfocar-les.

En primer lloc, l'enfoc RT. Per a un realista teista, la posició B és molt diferent de la posició A, perquè és impressionant que algú hagi realment resolt un problema i molt menys impressionant prometre resoldre'l en el futur. Si l'establiment científic anés a abandonar A de manera explícita i es situés a B, això significaria una retractació capital. Els realistes teistes compararien les pretensions dels biòlegs evolucionistes de que «tenim el problema controlat» amb una excusa d'un mal pagador que ens diu «que ha posat el xec al correu».

Per a un realista teista, la posició C és plausible i falsable, i també suportada per una evidència positiva considerable. Als realistes teistes no els impressionen els arguments dels naturalistes metodològics en el sentit de que una «causa intel·ligent» queda d'alguna manera fora de la ciència. Els realistes teistes saben que la ciència fa de manera normal la distinció entre causes intel·ligents i no intel·ligents. Pretén ésser incapaç de fer-ho solament quan la causa intel·ligent seria alguna cosa inacceptable per al NM, com Déu.

La posició D és una possibilitat legítima per a un realista teista. La descendència comuna no és axiomàtica, sinó una hipòtesi plausible que ja està en dubte degut al fracàs general en identificar avantpassats fòssils específics per als grups principals. Si l'evidència de la biologia del desenvolupament crea realment problemes principals, aleshores pot ser que la veritable resposta sigui alguna cosa molt més estranya que la descendència comuna. I per què no, fins i tot des d'una perspectiva agnòstica? Després de l'èxit de la mecànica quàntica, hauríem d'estar acostumats a una natura molt més estranya que el que podia concebre la ciència del segle dinou.

Aquí, i des de la meua experiència personal en debats, tenim com un naturalista metodològic típic (incloent-hi aquells que són de religió teista) enfoca aquestes mateixes alternatives.

Per a ell, A i B no són realment gaire diferents. Els científics a ambdós grups accepten tots l'«evolució», i això és el que és important. Tot allò que estan fent és discutir sobre el mecanisme. Potser es necessiten mecanismes addicionals, potser no. Si es necessiten

* En una conferència el març de 1992 a Dallas vaig fer aquesta observació:

La declaració que defineix l'agenda per aquest Simposi afirma que es precisa d'una acceptació *a priori* del naturalisme metafísic per recolzar el darwinisme.... El naturalisme *metodològic* —el principi de que la ciència només pot estudiar aquelles coses que són accessibles als seus instruments— no està en dubte. Es clar que la ciència pot estudiar solament allò que la ciència pot estudiar. El naturalisme metodològic esdevé naturalisme metafísic només quan les limitacions de la ciència son vistes com limitacions sobre la realitat. (De "Darwinism's Rules of Reasoning", a *Darwinism: Science or Philosophy?* ["Les Regles de Raonament del Darwinisme", a *Darwinism: Ciència o Filosofia?*], ed. Jon Buell i Virgínia Hearn [Foundation for Thought and Ethics, 1994], pàgs. 6, 15).

Avui dia no expressaria això d'aquesta mateixa manera, però qualsevol aparent inconsistència amb els punts de vista que dono en aquest assaig és semàntica i no substancial. La qüestió clau que sorgeix de la qualificació *metodològic* és aquesta: Què és allò que estem limitant —la ciència o la realitat? Quan el «naturalisme metodològic» es combina amb una confiança de principi molt forta de que les teories materialistes que invoquen només causes no intel·ligents poden explicar fenòmens del tipus de la informació genètica i de la intel·ligència humana, la distinció entre el naturalisme metodològic i el metafísic té tendència a esvaïr-se. (Exemple: «La ciència pot estudiar només mecanismes naturalistes; per tant, podem tenir confiança de que la vida ha hagut de sorgir per mecanismes naturalistes, per quant la ciència avança constantment i resol problemes d'aquesta mena.») Ningú no dubta que la ciència té les seves limitacions; la qüestió és si s'han fet suposicions invàlides sobre la realitat que permetin que la ciència defugui aquestes limitacions.

mecanismes nous, ho sabrem quan els trobem. L'única diferència entre les dues posicions és que A emfasitza més allò que és conegut, mentre que B posa més èmfasi en allò que queda per ésser conegut. Per això es que Stephen Jay Gould i Stuart Kaufmann de vegades semblen A i de vegades semblen B; es tracta principalment de què és allò que estan emfasitzant en un moment determinat.

Pels naturalistes metodològics, C no és realment una posició positiva sinó un argument de que hi ha «buits» en el nostre coneixement de l'evolució. Fins i tot si és correcte que l'origen de la informació genètica no està explicat (i això està en discussió), tot el que diu C és que encara no hem trobat un mecanisme adequat de generació d'informació. A més, C no diu res sobre la descendència comuna i per tant no nega «el fet de l'evolució».

De manera que C és bàsicament el mateix que B, que a la seva vegada és bàsicament el mateix que A. Les tres posicions es redueixen a que hi ha un acord general en la ciència a favor de l'«evolució», i això és el que realment importa, però hi ha uns saludables debats sobre el mecanisme precís, i cal treballar més en aquest sentit. Molts naturalistes metodològics ni tan sols reconeixen que hi ha un problema per explicar la complexitat, doncs que es centren en la diversitat. L'evolució produeix abundància de diversitat (becs de pinsans a un quart de camí a la especiació en pocs anys), i ha hagut abundància de temps per a que el procés produís tota la diversitat que veiem en l'actualitat. A més, Dawkins i altres han modelat tot el procés en els seus ordinadors.

Per a un naturalista metodològic, D és com argumentar en favor d'una terra plana. Els naturalistes metodològics troben difícil de creure que una persona per altra banda assenyada i ben informada pugui negar de manera seriosa la descendència comuna. La pauta de la classificació demostra la descendència comuna sigui quin sigui l'estat del registre fòssil, degut a que no hi ha cap altra possibilitat racional.

De manera que pels naturalistes metodològics, A, B i C són fonamentalment similars, i D és una opció absurda. Això vol dir que no hi ha gaire cosa que discutir, excepte els detalls de l'escenari evolutiu. Quan els naturalistes metodològics teistes parlen amb persones que rebutgen l'«evolució» (es a dir, que rebutgen el NM), estan primordialment dedicats a controlar es possibles danys. «¿Com podem persuadir aquestes persones per a que no provoquin problemes, com, per exemple, arrossegar la religió a un conflicte innecessari i inútil amb la ciència?» Això es pot veure per exemple en el paràgraf primer de la resposta de Howard Van Till a un dels meus articles:

Encara que la retòrica que fa servir Phillip E. Johnson en el seu article «Creator or Blind Watchmaker [Creador, o Rellocter Cec?]] difereix en alguns detalls de la dels «creacionistes científics» del fonamentalisme cristià nord-americà, l'efecte de les seves declaracions és el mateix. És a dir, perpetua l'associació de la creença cristiana amb el rebuig de la teorització científica, assegurant d'aquesta manera que la distància entre l'acadèmia i el santuari es faci més i més gran.

Tothom qui rebutgi el NM es llança al conflicte amb els totpoderosos dirigents de la ciència, l'aprovació dels quals és indispensable als professors cristians que vulguin estar a la corrent acadèmica acceptada. La raó del NM teista és permetre als teistes sobreviure en un món acadèmic naturalista. Però si el món acadèmic està donat

al naturalisme, llavors la distància entre l'acadèmia i el santuari només pot reduir-se en la proporció que el naturalisme també domini dins el santuari.

Conclusió: Evidència i Prejudici

Prejudici es una paraula negativa per a una perspectiva. Jo tinc una perspectiva racional; tu tens un prejudici; ell està ofuscat sense remei. Podem considerar aquesta declaració (feta per un professor de ciència d'una escola superior cristiana):

Així com a Phil[lip Johnson] el preocupen els prejudicis «naturalistes» que em porten a mi a trobar convinents les dades, els crítics teistes de Phil estan preocupats per els seus prejudicis que el porten a trobar inconvinents aquestes dades. L'avís FAQ a [la zona d'Internet anomenada] talk.origins sobre Phil Johnson ... ho expressa bé: «Els seus arguments sobre el *a priori* no semblen dolents del tot, però crec que està equivocat sobre l'estat de l'evidència empírica, i que les seves *pròpies* pressuposicions estan fent que prejutgi el seu propi examen de les mateixes.»*

Que la meua avaluació de l'evidència estigui «dirigida per prejudicis» depèn de si el RT tal com ha estat definit abans és un «prejudici». Per exemple, com a teista realista, no crec que la pauta de la natura (l'argument de Darwin en base de la classificació) «demostrï» la descendència comuna. La descendència comuna era una hipòtesi ben raonable el 1859, però hi ha raons per a sospitar que la explicació aparentment «evident» d'aquesta pauta no és la veritable. No penso pas que l'explosió cambriana il·lustri res que jo podria anomenar «evolució». No penso tampoc que la variació il·lustrada pels exemples de l'arna del bedoll [*Biston betularia*] i del bec del pinsà demostrin d'una manera convincent un procés que o bé podia produir o bé va efectivament produir nous plans corporals o òrgans complexos. Cada un d'aquests judicis està basat en la evidència—avaluada des d'una perspectiva de RT.

Tothom té una perspectiva, un punt de vista. La paraula negativa *prejudici* és apropiada per punts de vista que limiten indegudament les possibilitats que la ment pugui considerar. De manera que un prejudici racial o religiós pot portar a un patró a rebutjar un treballador molt ben qualificat.

La ciència ha de lluitar sempre contra el prejudici dominant de la seva època si vol estar lliure per seguir l'evidència allà on porti. En el passat, la geologia va haver de lliurar-se de un prejudici religiós per poder considerar possibilitats com una terra antiga o l'esdeveniment de edats glacials en lloc d'un diluvi universal. Aquesta tasca va ésser aconseguida fa molt de temps, i avui dia el pensament científic està limitat per un prejudici naturalista. El naturalisme metodològic és un prejudici en el sentit de que limita la ment, al limitar les possibilitats que queden obertes a una consideració seriosa. El realisme teista obre la ment a possibilitats addicionals sense impedir l'acceptació de allò que quedi realment demostrat de manera convincent per l'evidència empírica.

* El «talk.origins» d'Internet és un grup de discussió de correu electrònic dedicat als orígens i està dominat per alguns defensors molt agressius de l'ortodòxia científica. «FAQ» («Preguntes que es fan amb freqüència») és una mena de tractat per als novinguts al grup, que evidentment tenen la tendència a fer preguntes que ja han estat contestades moltes vegades abans en discussions anteriors.

Traducció de l'anglès: Santiago Escuain, director de *línea sobre línea*, una publicació de **SEDIN**

Apèndix de *Reason in the Balance* (Amb permís d'InterVarsity Press, 1995 • Downers Grove - IL • EUA)

© Copyright Prof. Dr. Phillip E. Johnson, 1995. © Copyright de la traducció catalana: **SEDIN**, 1995.

Publicat per **SEDIN** • Apartat 126 • 17244 Cassà de la Selva (Girona) • D.L.: B-30934-94